

Oponentní posudek diplomové práce Johany Šohájkové, Multifunkční kulturní centrum v Mariánských lázních

Kulturní dům vsazený mezi hotely na hlavní třídu Mariánských lázní může přispět k oživení centra a vnést do místa nový impuls. Novostavba ve středu lázeňského města vyžaduje sebevědomý autorský přístup, který obstojí vedle honosných paláců. Návrh přes některé výtky přináší do místa změnu, která by mohla být přínosem.

Základní urbanistické rozhodnutí autorky bere do hry zadní „plán“ městské třídy. Umístění rovnoběžné ulice s hlavní třídou Ruskou je přesvědčivé. Zada bloku vytvoří zklidněnou rezidenční ulici a převýšená poloha nad městem vyzývá k procházce. Stavbu nového pavilonu s Balbínovým pramenem považují za výborné rozhodnutí. Do parku přidává další důvod k návštěvě, zajímavě uzavírá cestu domem, jakýmsi „point de vue“. V práci mohl být naznačen vztah umístění Balbínova pramene k dalším pramenům, jakýsi scénář okruhu léčebné kúry. Lázeňský host, který 200 schodů od ulice Ruská k prameni vystoupá, může být na své léčení pyšný.

Rozhodnutí odstranit stávající rohový dům na parcele je možné, nicméně v diplomní práci mělo být zmíněno.

Autorka staví architektonický koncept na vnitřní cestě domem. Toto rozhodnutí přináší do návrhu silný prostorový princip. Osvětlení shora, průřez na fasádě, a otevřená scéna u konce cesty posilují koncept a jejich návrh považují za zdařilý. Pobytové schody umístěné podél cesty domem toto dobře doplňují. Rozříznutí domu napodél přináší dispoziční úskalí. Galerie okolo velkorysého otevřeného prostoru je při severní straně spíše chodbou okolo sociálního zázemí. Otázkou je, zda i na této straně domu neměl být stavební program, který vytváří podstatu domu. Prostory by se otvíraly do středu, návštěvníci by na sebe viděli přes podlaží a „soutěska“ by dostala život z obou stran. Možná ale prostorový koncept s vnitřní ulicí vyžaduje širší parcelu.

Otevřené hlediště sousedící s cestou parkem může fungovat jako trychtýř, který nasaje náhodně kolemjdoucí i lelkující hosty parku.

Umístění univerzálního sálu do přízemí v kontaktu s terénem a do zadní pozice domu je dobré rozhodnutí. Sál nepotřebuje denní světlo, má přímé zásobování ze dvora. Umístění sálu, kompozice foyer a schodiště z předsálí na galerii prostorově nijak nesouvisí s hlavním konceptem cesty, což je možná škoda.

Rozpačitá je z mého pohledu druhá venkovní cesta do parku a k prameni. Jako by bylo z jiného návrhu. Tři ramena nad sebou mají charakter únikového schodiště z činžovního domu, nikoli procházky z hlavní třídy parkem k prameni podél kulturní instituce.

Dům vedle hotelových paláců stojí zemitý. Tělnatá stavba s nepravidelně rozmístěnými okny po fasádě zčásti odráží vnitřní stavební program. Romantické zaklenutí, které se blíží k autorské manýře, může v kontextu neobarokních paláců mít své opodstatnění. Zaklenutá okna zde vnímám jako znak významné instituce. Dům má charakter svobodného, mírně drzého souseda- demokrata vedle vymydlených paláců pro lázeňské hosty. Pro kulturní instituci, jejíž úkolem je hledat současnou tvorbu, to není špatné rozhodnutí.

Práci navrhuji přijmout a hodnotím známkou B.

V Praze 10.6.2017

Štěpán Valoušek